

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
Της Κάτιας Μπακούλα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΣΑΡΑ
- B) ΖΑΦΙΡ
- Γ) ΑΧΜΕΝΤ
- Δ) ΦΩΝΗ
- Ε) ΑΝΤΡΑΣ
- ΣΤ) ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΣΚΗΝΗ 1:

ΜΕΣΗΜΕΡΙ. ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ. ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, ΠΟΥ ΚΟΥΒΑΛΟΥΝ ΤΣΑΝΤΕΣ, ΣΥΖΗΤΟΥΝ.

Μπαίνει η Σάρα κουβαλώντας ένα μπογαλάκι στον ώμο από την αριστερή πλευρά και στέκεται στην μέση της σκηνής. Αφήνει το μπογαλάκι στο πάτωμα και κοιτάει το κοινό. Μετά από την αριστερή και την δεξιά πλευρά μπαίνουν δύο πρόσφυγες με τις βαλίτσες τους και τα μπογαλάκια τους και κάθονται στο πάτωμα δίπλα στην Σάρα. Ο ένας κρατάει μπογαλάκι και ο άλλος ένα μεγάλο σακίδιο. (Η γιγαντοθήνη στο πίσω μέρος της σκηνής προβάλλει μια έρημη παραλία).

ΣΑΡΑ

Θα αναρωτιέστε για ποιον λόγο είμαστε σε αυτή την παραλία της Σμύρνης. Ποιος άνθρωπος θα έπαιρνε το μπογαλάκι του και θα έφευγε μακριά από το σπίτι του; Εσείς τι νομίζετε; Μετανάστες είμαστε! Τέλος πάντων [κάθεται ξανά στο πάτωμα]

(σκηνοθετικός δείκτης. Το πάτωμα υποτίθεται ότι είναι η άμμος της παραλίας.

ΖΑΦΙΡ: (άντρας που κάθεται αριστερά της Σάρα)

Είμαι ο Ζαφίρ. Ο ξάδελφος της Σάρα (αγκαλιάζοντας την Σάρα από τον ώμο). Εσύ ποιος είσαι;

ΑΧΜΕΝΤ:

Με λένε Αχμεντ. Από την Καμπούλ του Αφγανιστάν.

ΣΑΡΑ:

Πόσο χρονών είσαι;

AXMENT:

16. Οι γονείς μου έχουν πεθάνει.

ΣΑΡΑ:

Πώς πέθαναν;

AXMENT:

Την μητέρα μου την σκότωσαν οι Ταλιμπάν, όπως τον πατέρα μου καθώς πήγαινε να την σώσει. Μου είχαν κρατήσει κάποια χρήματα γιατί θα έφευγα έτσι και αλλιώς. Εσείς από πού είστε;

ΣΑΡΑ:

Από την Λαχόρη του Πακιστάν. Το σκάσαμε από ένα ταπητουργείο. Ή, ακόμα χειρότερα, από μια μαφία χαλιών. Κλέψαμε το ταμείο του αφεντικού μας και την κοπανήσαμε μέσα στις ερημιές. Ο αδελφός μου δεν μπόρεσε να γλιτώσει. Όσο τρέχαμε τον πυροβόλησαν και τον πήραν. Περπατήσαμε πάρα πολύ. Πακιστάν, Ιράν, Τουρκία και τώρα, σε μια παραλία κοντά στο Αϊβαλί, περιμένουμε την βάρκα που θα μας πάει στην Λέσβο.

AXMENT:

Πώς σας συμπεριφέρονταν εκεί;

Βλέπουμε την Σάρα και τον Ζαφίρ να σηκώνονται και να κοιτούν το κοινό. Ακούγεται μελαγχολική μουσική.

ΖΑΦΙΡ:

Πώς να ήταν σε εκείνο το κολαστήριο;

(στην γιγαντοοθόνη προβάλλεται βίντεο με παιδιά του Πακιστάν που δουλεύουν σ' ένα ταπητουργείο)

Τα αφεντικά μας στο Πακιστάν δεν μας άφηναν να ζούμε. Δεν υπήρχε χρόνος για τίποτα. Έπρεπε να είμαστε πάντα μπροστά στον αργαλειό από το ξημέρωμα ως το βράδυ κάθε μέρα.

ΣΑΡΑ:

Δεν υπήρχε ούτε χώρος, ούτε αέρας ούτε γαλάζιο. Δεν θεωρούταν χώρος αυτό εκεί μέσα. Κενό ήταν. Ένα κενό που πέφτεις και πέφτεις και πέφτεις και δεν μπορείς να κρατηθείς από πουθενά.

ΖΑΦΙΡ:

Δουλεύαμε αλυσοδεμένοι πίσω από το υφαντό ενός αργαλειού **(δείχνει το σημάδι της αλυσίδας στο πόδι)**. Το βλέπετε αυτό; Είναι το σημάδι της αλυσίδας. Μόνο όταν πήγαινα στο αποχωρητήριο μια φορά την ημέρα ξεφορτωνόμουν την αλυσίδα. Ακόμα νιώθω το βάρος της στον αστράγαλό μου...

ΣΑΡΑ:

Παίρναμε μια ρουπία την ημέρα. Έπρεπε να μας κρίνουν κιόλας το έργο που κάναμε στο χαλί. Αν καθυστερούσαμε, αν δεν ήταν ωραίο, δεν μας έδιναν τίποτα. Τα χέρια μας γέμιζαν φουσκάλες συνέχεια **(σηκώνοντας το χέρι μέχρι το ύψος των ώμων)**. Αλλά

(αναπαριστά την κίνηση ενός μαχαιριού που σκάει μια φουσκάλα στο χέρι) το μαχαίρι που είχαμε για τους κόμπους των χαλιών, μάς έφτανε για να τις σπάσουμε, να χυθεί το υγρό που είχαν μέσα, ώστε να σκληρύνουν οι πληγές και να μην νιώθουμε τίποτα.

ΖΑΦΙΡ:

Δουλεύαμε 14 ώρες την ημέρα. Λίγο πριν την ανατολή του ηλίου, τρώγαμε ελάχιστα και πίναμε πάρα πολύ λίγο.

ΣΑΡΑ:

Το παραμικρό λάθος το πληρώναμε. Μας χτυπούσαν ανελέητα και στην συνέχεια το χειρότερο...

ΖΑΦΙΡ:

Μας έκλειναν στον «Θάνατο»... κάτι σαν υπόγειο...

ΣΑΡΑ:

Ήταν μια παλιά δεξαμενή, θαμμένη κάτω από την αυλή, κλεισμένη με μια σιδεριά που έβλεπε προς τις υγρές και γλιστερές σκάλες που οδηγούσαν προς μια πόρτα. Νιώθεις ότι θα τρελαθείς, ότι πνίγεσαι από τον λιγιστό αέρα που μπαίνει.

ΖΑΦΙΡ:

Υπήρχαν σκορπιοί και σε τσιμπούσαν, σε δάγκωναν και το δηλητήριο έμπαινε στο αίμα σου. Και άλλα ζώδια υπήρχαν. Μέχρι και φίδια.

ΣΑΡΑ:

Όταν μπαίναμε εκεί χάναμε και την αίσθηση της ημέρας και της νύχτας. Όλοι μας είχαμε μπει στον «Θάνατο».

ΖΑΦΙΡ:

Βέβαια τα πράγματα μπορούσαν να γίνουν ακόμα χειρότερα. Όπως να μας κρεμούν ανάποδα και να μας χτυπούν. Τα κορίτσια τα παρενοχλούσαν κιάλας **(φωνάζοντας αγανακτισμένος)!**

ΣΑΡΑ:

Ξέρεις πως είναι να έρχονται στον ύπνο σου, να κάθονται δίπλα σου και να ψιθυρίζουν, «ΣΑΡΑ, έλα να παίξουμε το παιχνίδι μας. Σάρα ξύπνα». Πως είναι να σε αγγίζουν όσο κοιμάσαι;! **(φωνάζοντας).**

Βλέπουμε τον Ζαφίρ και τη Σάρα και κάθονται ξανά στο πάτωμα. Ο Άχμεντ σηκώνεται.

ΑΧΜΕΝΤ:

Και μας δεν μας συμπεριφερόντουσαν καλύτερα στην Καμπούλ. Όσες φορές πήγαινα στο σχολείο, δεν έβλεπα κανένα κορίτσι. Μόνο και μόνο επειδή ήταν κορίτσια δεν μπορούσαν να μορφωθούν. Παιδιά είναι όμως. Θυμάμαι και κάτι άλλο...

ΦΩΝΗ: (από τα μεγάφωνα)

Τι πράγμα;

ΑΧΜΕΝΤ:

Όταν ήμουν 14, λίγο πριν έρθουν οι Ταλιμπάν, είχα μία σχέση. Την λέγανε Τζάνα, που σημαίνει «φρούτο του παραδείσου στον κήπο του Αλλάχ». Συναντιόμασταν συνέχεια κάθε μέρα χωρίς να μας πάρει είδηση κανείς. Όταν ήρθαν οι Ταλιμπάν, μια νύχτα του καλοκαιριού, μπήκε ένας στο σπίτι της, και την πήρε. Την βίασε και μετά της έκοψε τον λαιμό. Τα έβλεπα όλα από το παράθυρο. Όλος ο βιασμός μπροστά στα μάτια μου. Γιατί δεν πήγα να την σώσω; **(φωνάζοντας)**

ΣΑΡΑ: (σηκώνεται και κοιτάει το κοινό)

Γιατί ήσουνα 14 χρονών παιδί. Τους φοβόσουν και δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα. Παιδιά όπως εσύ ο Ζαφίρ και εγώ είμαστε αδύναμα. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.

ΑΧΜΕΝΤ:

Την αγαπούσα... Έπρεπε να την προστατέψω!

Βλέπουμε τον Άχμεντ και τη Σάρα να κάθονται ξανά στο πάτωμα.

ΑΧΜΕΝΤ:

Τι άλλο γινόταν εκεί που είσαστε;

ΖΑΦΙΡ:

Κάθε καλοκαίρι έκανε ζέστη, και τον χειμώνα κρύο. Εκείνη η ζέστη όμως, η αφόρητη, ήταν ένα από τα μεγαλύτερα βασανιστήρια. Ο αέρας, ένα από τα μεγαλύτερα δώρα της φύσης, ήταν βρώμικος, γεμάτος χνουδία που τα αναπνέαμε. Ξέρετε πως είναι να βήχεις κάθε μέρα μέχρι να βγάλεις μια μπάλα από τρίχες από το λαιμό σου;

ΣΑΡΑ:

Κάθε μέρα, θυμάμαι τα μαστιγώματα που έκοβαν τις πλάτες μας σε χίλια κομμάτια, τους ξυλοδαρμούς... Μας χτυπούσαν μπροστά σε όλους. Πολλές φορές καθώς μας χτυπούσαν μας έλεγαν...μας έλεγαν... **(προσπαθώντας να σκουπίσει τα μάτια της)**

Βλέπουμε από την δεξιά πλευρά της σκηνής να βγαίνει ένας άντρας με μαστίγιο. Πιάνει τη Σάρα από το μπράτσο και φέρνει προς το μέρος του, την πετάει στο πάτωμα και αρχίζει να την χτυπάει και εκείνη να βογκάει από το πόνο.

ΑΝΤΡΑΣ:

Αν οι γονείς σου ήταν πιο πλούσιοι δεν θα ήσουνα εδώ! **(φωνάζοντας)**. Οι γονείς σου σε παράτησαν εδώ! **(φωνάζοντας)**. Ο Αλλάχ τα βλέπει όλα και σε τιμωρεί, που είσαι άπληστη! Μήπως είσαι άπιστη;! Αν είσαι άπιστη πρέπει να πεθάνεις. Όλα αυτά τα κωλόπαιδα που μένουν στην Δύση, τα χριστιανόπουλα δεν αξίζουν τίποτα! **(φωνάζοντας)**.

ΖΑΦΙΡ:
Σάρα ήρθαν.

(η γιγαντοοθόνη στο πίσω μέρος της σκηνης προβάλλει ξανά την έρημη παραλία κοντά στο Αϊβαλί.)

Βλέπουμε να βγαίνει μια βάρκα από την σκηνή (σκηνοθετικός δείκτης. Κατασκευή που αναπαριστά φουσκωτή βάρκα). Η Σάρα σηκώνεται από το πάτωμα, πηγαίνει προς το πλευρό του Ζαφίρ. Ο άντρας αλλάζει ρόλο. Πετάει το μαστίγιο, βάζει αθλητικά παπούτσια και σπρώχνει την βάρκα προς το κέντρο της σκηνης.

Η μελαγχολική μουσική σταματά.

ΑΝΤΡΑΣ:
Μπείτε μέσα.

Βλέπουμε τον Ζαφίρ, τη Σάρα και τον Άχμεντ, να μπαίνουν μέσα στην βάρκα. Ο άντρας τους δίνει και σωσίβια. Ο άντρας εξαφανίζεται από την σκηνή. (Το φως επικεντρώνεται πάνω στον Ζαφίρ, τη Σάρα και τον Άχμεντ)

(Η γιγαντοοθόνη στο πίσω μέρος της σκηνης προβάλλει την θάλασσα και το νερό).

Οι ηθοποιοί κοιτούν προς το κοινό. (Δύο άνθρωποι κρυμμένοι δεξιά και αριστερά της σκηνης κουνούν ρυθμικά και νοχελικά μεγάλα μπλε υφάσματα, αναπαριστώντας την ήρεμη θάλασσα).

ΣΑΡΑ:
Σε ποια θάλασσα θ' αρμενίζουμε τώρα πια;

ΖΑΦΙΡ:
Αυτό μόνο ο Αλλάχ το ξέρει.

Οι ηθοποιοί συνεχίζουν να κοιτούν το κοινό.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ
(Σε ποια θάλασσα αρμενίζεις)

ΣΑΡΑ: (το φως επικεντρώνεται πάνω της)
Σε ποια θάλασσα αρμενίζεις και σε ποιο κρυφό γυαλό...
Για πού φεύγεις, πού γυρίζεις τι να έχεις στο μυαλό...
Μη με τυραννάς και πες μου έχω φταίξει και πονάς;
Να ανοίξω τις πληγές μου, τις δικές σου να ξεχνάς...

ΣΑΡΑ, ΖΑΦΙΡ, ΑΧΜΕΝΤ: (το φως τους καλύπτει όλους)

Βράδυ-βράδυ σε θυμάμαι
Νύχτα-νύχτα σ' αγαπώ
Με τη σκέψη σου κοιμάμαι
Με τη σκέψη σου ξυπνώ...
Σ' άλλη αγκαλιά δεν κάνω
Σ' άλλα χέρια δεν μπορώ
Κι όσο νιώθω πως σε χάνω
Δάκρυ πίνω για νερό...

ΣΑΡΑ: (το φως την καλύπτει)

Γίνε κύμα μου κρεβάτι
Και αλμύρα γιατρικό,
Όση έδωσα αγάπη μου γυρίζει σε κακό...
Αεράκι φύσηξε με κάνε με πανί λευκό
Πάρε με και γύρισε με
Ν' ανεμίζω να ξεχνώ...

ΣΑΡΑ, ΖΑΦΙΡ, ΑΧΜΕΝΤ: (το φως τους καλύπτει όλους)

Βράδυ-βράδυ σε θυμάμαι
Νύχτα-νύχτα σ' αγαπώ
Με τη σκέψη σου κοιμάμαι
Με τη σκέψη σου ξυπνώ...
Σ' άλλη αγκαλιά δεν κάνω
Σ' άλλα χέρια δεν μπορώ
Κι όσο νιώθω πως σε χάνω
Δάκρυ πίνω για νερό...

(Instrumental)

ΣΑΡΑ: (σηκώνει το μαντίλι που φορούσε στο κεφάλι της)

Βραδύ-βράδυ σε θυμάμαι
Νύχτα-νύχτα σ' αγαπώ
Με την σκέψη σου κοιμάμαι
Με την σκέψη σου ξυπνώ
Σ' άλλη αγκαλιά δεν κάνω
Σ' άλλα χέρια δεν μπορώ
Κι όσο νιώθω πως σε χάνω
Δάκρυ πίνω για νερό

(ρίχνει το μαντίλι την θάλασσα στο τέλος του στίχου)

Η γιγαντοοθόνη αλλάζει εικόνα και προβάλλει την θάλασσα, αλλά μέσα στην νύχτα.

ΑΧΜΕΝΤ: (10 δευτερόλεπτα μετά το τραγούδι)

Παιδιά (κοιτά στο πίσω μέρος της βάρκας) η μηχανή σταμάτησε να δουλεύει .

ΖΑΦΙΡ: (ανήσυχος)
Η βάρκα βουλιάζει!!

Και οι τρεις είναι ανήσυχοι. Βλέπουμε τη Σάρα να πέφτει στο νερό (οι δύο κρυμμένοι άνθρωποι αρχίζουν να κουνάνε τα πανιά πιο γρήγορα ώστε να μοιάζει με φουρτουνιασμένη). Αρχίζει και παίζει μουσική περιπέτειας και σασπένς. Ακούγεται και ήχος φουρτουνιασμένης θάλασσας. Η Σάρα δένεται με σκοινιά της βάρκας. Το φως αρχίζει να αναβοσβήνει ταχύτατα.

ΑΧΜΕΝΤ:
Σάρα!! Ανέβα πάλι στην βάρκα!!

ΣΑΡΑ:
Πριν με στείλουν στο ταπητουργείο, μου είχαν μάθει κολύμπι οι γονείς μου!

ΖΑΦΙΡ:
Σάρα πρόσεχε!!!

ΣΑΡΑ:
Ζαφίρ, παλεύω όλη μου την ζωή. Μου το χρωστάει ο Θεός να φτάσουμε στην Λέσβο!

Η μουσική αρχίζει και παίζει όλο και πιο γρήγορα. Η Σάρα παριστάνει ότι κολυμπάει, η αγωνία κορυφώνεται. (Η μουσική σταματά. Τα υφάσματα που αναπαριστούν την θάλασσα αποχωρούν).

ΣΑΡΑ: (καθώς σηκώνεται)
Παιδιά φτάσαμε (χαμογελώντας).

ΖΑΦΙΡ: (βγαίνοντας από την βάρκα μαζί με τον Άχμεντ)
Φτάσαμε στην Λέσβο.

(Η γιγαντοοθόνη στο βάθος της σκηνής προβάλλει μια παραλία της Λέσβου. Ακούγεται ο ήχος των κυμάτων που σκάνε στην στεριά). Η Σάρα είναι έτοιμη να πέσει κάτω από την ταλαιπωρία μέσα στην θάλασσα.

ΑΧΜΕΝΤ: (πιάνοντας την Σάρα από τους ώμους για να μην πέσει)
Σιγά, Σάρα! (κοιτάζονται την στα μάτια).

ΖΑΦΙΡ:
ΣΑΡΑ, είσαι καλά; (παίρνοντας τη Σάρα από την αγκαλιά του Άχμεντ)

ΣΑΡΑ:
Καλά είμαι, απλά, κουράστηκα από το πολύ κολύμπι.

ΖΑΦΙΡ:

Προφανώς... (ειρωνευόμενος). Ας κάτσουμε για λίγο εδώ και μετά ξεκινάμε το περπάτημα (κάθονται όλοι κάτω).

Ο Ζαφίρ, η Σάρα και ο Άχμεντ ξαπλώνουν στην «άμμο». (Η γιγαντοοθόνη στο βάθος της σκηνης προβάλλει την παραλία μέσα στην νύχτα). Ο Άχμεντ βγάζει δυο υφάσματα από το σακίδιο και δίνει το ένα στον Ζαφίρ και με το δεύτερο σκεπάζει την Σάρα.

Το φως επικεντρώνεται στην Σάρα που σηκώνεται και τυλίγει το ύφασμα γύρω της. Αρχίζει και περιφέρεται γύρω από την σκηνή μιλώντας. Ακούγεται μελαγχολική μουσική.

ΣΑΡΑ

Πόσο έχω ακόμα να περπατήσω; Σε τι ξένα μακρινά είμαι; (σηκώνοντας τα χέρια και χτυπώντας τα στους μηρούς) Το ταπητουργείο στο Σουκούρ του Πακιστάν όμως δεν ήταν μόνο αυτό που είπαμε πριν με τον Ζαφίρ. Οι διακρίσεις ήταν ένα καθημερινό φαινόμενο. Εμένα... νόμιζαν ότι είμαι χριστιανή. Δεν είμαι όμως. Με λένε Σάρα...Σάρα...δεν θυμάμαι το άλλο (συνεχίζει να περπατά). Θυμάμαι μια μέρα, ο αδελφός μου, ο Αλί είχε φτιάξει ένα χαλί (η γιγαντοοθόνη στο βάθος της σκηνης προβάλλει παιδικά χέρια να φτιάχνουν ένα χαλί). Ένα πολύ ωραίο χαλί. Το λέγανε «γαλάζια μπουχάρα». Τέτοια χαλιά βγαίνανε δύο με τρία τον χρόνο. Παίρνουν πάρα πολύ χρόνο και εκείνος... ήταν ταχύτετος! Όλοι λέγαμε «θα του σβήσει το χρέος και θα πάει σπίτι του».

Βλέπουμε την Σάρα να πηγαίνει δίπλα στον Ζαφίρ. Ο Ζαφίρ σηκώνεται, η Σάρα ξαπλώνει, και εκείνος συνεχίζει την ιστορία.

ΖΑΦΙΡ:

Την ημέρα που τελείωσε το χαλί είχαν έρθει ξένοι πελάτες... και ο Αλί έκανε το αδιανόητο. Πήρε ένα μαχαίρι και έσκισε το χαλί μπροστά στα μάτια των ξένων. Δεν ξέρω αν θα είχα και εγώ η ίδια το θάρρος να κάνω το ίδιο. Δεν άντεχε άλλο αυτό που γινόταν. Τα μαστιγώματα, τους ξυλοδαρμούς, την πείνα, την δίψα ό,τι ζούσαμε δηλαδή όλα αυτά τα χρόνια. Το αφεντικό, αφού έφυγαν οι ξένοι πελάτες, τον έβρισε και τον έριξε στο «Θάνατο». Εκεί τον δάγκωσαν φίδια και σκορπιοί... Τέλος πάντων...Εμείς κοιτούσαμε τους πελάτες με θαυμασμό... σαν να είχαν βγει από παραμύθι...Αντρες καθαροί, καλοντυμένοι, γυναίκες όμορφες, καλοχτενισμένες, με γυμνά τα χέρια και τα πόδια... Αυτοί μας έβλεπαν και μας έλεγαν λόγια καλοσύνης και συμπάθειας...

ΦΩΝΗ: (γυναίκεια φωνή από τα μεγάφωνα)

Τι όμορφα παιδάκια! Είναι πολλοί καλοί μαθητές σας κύριε Χούν.

ΖΑΦΙΡ:

Χασάν Χούν τον λέγανε. Όποτε έρχονταν ξένοι πελάτες όλα άλλαζαν. Τρώγαμε περισσότερο, πίναμε περισσότερο νερό. Πάντα ανυπομονούσαμε για εκείνη την ημέρα. Υπήρχαν όμως και πελάτες που πίσω από την πλάτη μας έλεγαν...

ΦΩΝΗ: (αντρική φωνή από τα μεγάφωνα)

Τι βρομόπαιδα είναι αυτά; Τι τεράστια μάτια είναι αυτά; Στοιχηματίζω ότι αυτά τα χαλιά θα είναι μπακατέλες...

ΖΑΦΙΡ:

Γιατί;

ΦΩΝΗ: (αντρική φωνή από τα μεγάφωνα)

Γιατί τα έφτιαξαν παιδιά... Τί γνωρίζουν από τέχνη; Δεν έχουν πάει καν σχολείο... δεν έχουν πετύχει τίποτα στην ζωή τους... Τα φτιάχνουν μόνο και μόνο για να βγάλουν πενταροδεκάρες... Και σιγά μην τις πάρουν κι αυτές...

Βλέπουμε την Σάρα και τον Άχμεντ να σηκώνονται, να μαζεύουν τα πράγματά τους και να έρχονται δίπλα στον Ζαφίρ. Αρχίζουν να περπατάνε. Όσο περπατούν η γιγαντοοθόνη στο βάθος της σκηνής προβάλλει δρόμους της Λέσβου. Αρχίζουν να τραγουδάνε.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μικρή Βαλίτσα)

ΖΑΦΙΡ: (το φως επικεντρώνετε γύρω του, περπατώντας)

Και πού να πας και πού να 'ρθεις
και πού να επιστρέψεις
που 'ναι τα ξένα μακρινά
κι είν' τα δικά μας ξένα
και πού να επιστρέψεις

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (το φως τους καλύπτει όλους, περπατώντας)

Μικρή βαλίτσα και βαριά
γεμάτη πέτρα κι ήλιο
είναι το εμπρός ανήλιαγο
κι είναι σκληρό το πίσω
και πού να σ' ακουμπήσω

ΑΧΜΕΝΤ: (το φως επικεντρώνεται σε εκείνον, περπατώντας)

Μικρή βαλίτσα κι αδειανή
κι ας μου 'κοψες τα χέρια
δε βρίσκω τόπο να σταθώ
ματώνω να σ' αφήσω
λυγώ να σε κρατήσω

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (το φως τους καλύπτει όλους, περπατώντας)

Και πού να πάω και πού να 'ρθω
και πού να επιστρέψω
που 'ναι τα ξένα μακρινά
κι είν' τα δικά μου ξένα
και πού να επιστρέψω

Πέντε δευτερόλεπτα αφού σταματάει η μουσική η Σάρα βλέπει ένα σχολείο (όταν αρχίζει να τραγουδά ο Άχμεντ, εμφανίζεται μία κατασκευή που αναπαριστά την ενός σχολείου).

ΣΑΡΑ: (δείχνοντας την πόρτα)

Αχ κοιτάξτε ένα σχολείο! Πάμε να ζητήσουμε βοήθεια.

Ο δάσκαλος είναι έξω. Ετοιμάζεται να κλείσει την πόρτα.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Ελάτε παιδιά! Μπείτε μέσα!

Η γιγαντοθήνη στο βάθος της σκηνής μεταφράζει όσα ακούγονται στα αγγλικά.

ΣΑΡΑ: (τρέχοντας προς το μέρος του)

Συγγνώμη (μιλώντας ελληνικά). Μπορούμε να μπούμε μέσα;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: (μιλώντας ελληνικά)

Ποιοι είστε εσείς;

ΣΑΡΑ (μιλώντας ελληνικά)

Εγώ, ο ξάδελφος μου και ο φίλος μου (δείχνοντας τους).

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: (μιλώντας ελληνικά)

Λυπάμαι αλλά δεν μπορείτε να μπείτε μέσα. Υπάρχουν μικρά παιδιά και δεν θέλουμε να εκθέσουμε την υγεία τους. Γι' αυτό προσπαθούμε να τα φέρουμε όσο μπορούμε σε λιγότερη επαφή με ανθρώπους εκτός σχολείου.

ΖΑΦΙΡ: (έρχεται προς το μέρος της Σάρα)

Είμαστε μετανάστες και θέλουμε απλά ένα μέρος να κοιμηθούμε και μετά θα φύγουμε.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μιλώντας ελληνικά)

Μισό λεπτό... Επιτρέψτε μου να σας διορθώσω... Δεν είστε μετανάστες! Είστε τρία βρομόπαιδα που φύγατε και ήρθατε κάπου που κανείς δεν πρόκειται να σας υποδεχθεί! Ούτε εσένα ούτε κανέναν από εσάς! Τί νομίζετε, δηλαδή; Ότι θα σας αφήσω να μπείτε σε ένα σχολείο για ελληνόπουλα;

ΑΧΜΕΝΤ: (μιλώντας ελληνικά)

Θέλουμε απλά να βρούμε κάπου να κοιμηθούμε... Δεν έχουμε αυτό το δικαίωμα;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: (μιλώντας ελληνικά)

Να πάτε να κοιμηθείτε στα σκουπίδια όπου και ανήκετε! Δεν έχετε κανένα δικαίωμα σε τίποτα!

ΣΑΡΑ: (μιλώντας ελληνικά)

Έχουμε δικαίωμα να ήμαστε μέσα σε αυτό το κτήριο! Αφήστε μας μόνο για αυτό το βράδυ και μετά φεύγουμε.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μιλώντας ελληνικά)

Θα σας τα πω άλλη μια φορά. Εσείς εδώ δεν έχετε δικαίωμα σε τίποτα. Δεν έχει σημασία που είστε ανήλικα. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα. Είστε μουσουλμάνοι, αράπηδες... Είστε βρομιάρηδες! Εμείς εδώ είμαστε καθαροί και ήρθατε εσείς να μας βρωμίσετε; Τα παιδιά στο σχολείο δεν φταίνε σε τίποτα να βρωμίσουν και εκείνα. Τσακιστείτε! Φύγετε **(πιάνοντας την Σάρα από τους ώμους, την σπρώχνει και την ρίχνει κάτω) !!!**

Ο Άχμεντ σηκώνει ξανά τη Σάρα στα πόδια της. Ο δάσκαλος κλείνει την πόρτα και το φως επικεντρώνεται γύρω από τη Σάρα, τον Ζαφίρ και τον Άχμεντ. Η Σάρα στην μέση, ο Ζαφίρ στα αριστερά της και ο Άχμεντ στα δεξιά της.

ΑΧΜΕΝΤ: (κάνει ένα βήμα μπροστά)

Από την στιγμή που ήμαστε μετανάστες έχουμε δικαιώματα;

ΦΩΝΗ: (από τα μεγάφωνα)

Όχι.

ΖΑΦΙΡ: (κάνει ένα βήμα μπροστά)

Δηλαδή δεν έχουμε δικαίωμα ούτε να πηγαίνουμε στο σχολείο;

ΦΩΝΗ: (από τα μεγάφωνα)

Όχι.

ΣΑΡΑ: (κάνει ένα βήμα μπροστά)

Σαν παιδιά όμως; Δεν έχουμε δικαιώματα;

5 δευτερόλεπτα σιγή.

ΣΑΡΑ, ΖΑΦΙΡ, ΑΧΜΕΝΤ:

Έχουμε!!!!

ΑΧΜΕΝΤ:

Έχω δικαίωμα να πηγαίνω σχολείο.

ΖΑΦΙΡ:

Έχω δικαίωμα να ζω σ' ένα σπίτι με τους γονείς μου.

ΣΑΡΑ:

Έχω δικαίωμα στην ιατρική περίθαλψη.

ΣΑΡΑ, ΖΑΦΙΡ, ΑΧΜΕΝΤ:

Πέρα από την φυλή, το χρώμα, το φύλο, την γλώσσα, την θρησκεία...

ΖΑΦΙΡ:

Πεποιθήσεις γονέων ή παιδιού.

ΣΑΡΑ:

Εθνικής, εθνικιστικής ή κοινωνικής καταγωγής.

ΑΧΜΕΝΤ:

Περιοσιακής κατάστασης.

ΖΑΦΙΡ:

Ανικανότητας.

ΑΧΜΕΝΤ :

Γέννησης.

ΣΑΡΑ:

Λέμε...

ΣΑΡΑ, ΖΑΦΙΡ, ΑΧΜΕΝΤ: **(φωνάζοντας συνθηματικά)**

Όχι διακρίσεις εις βάρος των παιδιών! Όχι διακρίσεις εις βάρος των παιδιών! Όχι διακρίσεις εις βάρος των παιδιών! Όχι διακρίσεις εις βάρος των παιδιών!

[Σκοτάδι]

ΤΕΛΟΣ